

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΗ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥ 30/900

ή

ΠΟΣΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΕΙΝΑΙ
ΕΙΔΙΚΑ ΣΗΜΕΡΑ
ΝΑ ΣΚΕΦΤΟΜΑΣΤΕ,
ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ,
ΚΑΙ ΝΑ ΔΡΟΥΜΕ
ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΕΣ

Αυτά που γίνονται, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά παγκόσμια, και έχουν ονομαστεί κρίση, συμβαίνουν “για φορά στα 100 χρόνια”! Κανείς δεν λέει ποιά είναι η πραγματική αιτία, άλλοι επειδή δεν την ξέρουν, και άλλοι επειδή την κρύβουν: στο κέντρο της κρίσης βρίσκεται η συστηματική, εδώ και 3 δεκαετίες, υποτίμηση της εργασίας. Δηλαδή: η μείωση των πραγματικών μισθών, και οι περικοπές σ’ αυτό που έχει ονομαστεί έμμεσος μισθός, δηλαδή στα (κρατικά) έξοδα κοινωνικής πρόνοιας: υγείας, εκπαίδευσης, κλπ.

Παντός είδους παρατρεχάμενοι, με κοινούς ιδιοτελείς σκοπούς, μας παρουσιάζουν σαν “κρίση” οτιδήποτε άλλο εκτός απ’ την αλήθεια!

Η μείωση των πραγματικών μισθών ξανάρχισε στον αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο συστηματικά από την δεκαετία του '80. Οξύνθηκε δε από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και μετά. Όλο αυτό το διάστημα καθιερώθηκαν επίσης κατά κύματα, είτε επίσημα είτε ανεπίσημα, οι νέες σχέσεις εργασίας (μερική απασχόληση, ελαστικά ωράρια, κλοπή των ενσήμων). Άρχισαν ακόμα οι (πάντα σε βάρος μας) αναδιρθρώσεις στα συνταξιοδοτικά ταμεία, στα εκπαιδευτικά συστήματα, στα συστήματα δημόσιας υγείας, στις υπηρεσίες πρόνοιας.

Η γενική ιδέα ονομάστηκε “νεοφιλελευθερισμός” και “δυνάμεις της αγοράς”. Κύρια συστατικά της ήταν η μείωση των χαμηλών και κατώτερων μισθών όσο περισσότερο γίνεται, η αύξηση των ήδη υψηλών μισθών των στελεχών του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, και επιπλέον η μετατροπή των άλλοτε δημόσιων παροχών σε εμπορεύματα, ώστε να δίνονται επί πληρωμή. Κι όποιος την βγάλλει...

Παράλληλα όμως συνέβαινε κι αυτό: νέες μηχανές και νέες τεχνολογίες άρχισαν να χρησιμοποιούνται όλο και πλατύτερα, τόσο στην οργάνωση της εργασίας / παραγωγής, όσο και στην κατανάλωση, την καθημερινή ζωή, κλπ. Ενδεικτικά: πληροφορική (προσωπικοί ηλεκτρονικοί υπολογιστές), ρομποτική, βιοτεχνολογίες, ψηφιακές τηλεπικοινωνίες.

Η γενίκευση της χρήσης αυτών των νέων μηχανών αύξησε εκρηκτικά την παραγωγικότητα της εργασίας! Μεγάλωσε πολύ το τι είναι δυνατόν να παράγει ένας μισθωτός, πράγματα ή υπηρεσίες, σε οποιαδήποτε δουλειά, μέσα σ' ένα 8ωρο.

Οι επίσημες στατιστικές (των κρατών) λένε ότι από το 1973 έως το 2008, μέσα σε μόνο 35 χρόνια, η παραγωγικότητα της εργασίας παγκόσμια διπλασιάστηκε! (Η αλήθεια είναι ότι τριπλασιάστηκε το λιγότερο). Αυτό σημαίνει: οι εργάτες και οι εργάτριες παντού, μέσα σε 35 χρόνια, παράγαν 2 έως 3 φορές περισσότερα εμπορεύματα (πράγματα ή υπηρεσίες) από ότι το 1973!

Οι δύο παράλληλες εξελίξεις ήταν λοιπόν αυτές: γενική και σταθερή μείωση των μισθών· διαρκής και έντονη αύξηση της παραγωγής. Τι θα συνέβαινε υπό αυτές τις συνθήκες; Μια κλασική “κρίση υπερπαραγωγής”: τα εμπορεύματα θα έμεναν απούλητα, οι επιχειρήσεις θα έκλειναν, απολύσεις θα γίνονταν, άρα ακόμα μικρότερη αγοραστική δύναμη, περισσότερα εμπορεύματα απούλητα, και ούτω καθ' εξής. Σ' αυτήν την κατάσταση πλησίαζε ολοταχώς ο καπιταλιστικός κόσμος ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '80.

Η προσωρινή λύση, για να αναβληθεί η κρίση υπερπαραγωγής, ήρθε από μια πατέντα που είχε ξαναχρησιμοποιηθεί στο παρελθόν, στις αρχές του 20ου αιώνα, για τους ίδιους λόγους: δάνεια. Εύκολα δάνεια. Δάνεια για κατανάλωση, δάνεια για στέγαση, δάνεια για σπουδές, δάνεια για διακοπές, δάνεια για περίθαλψη και υγεία... Δάνεια και κάρτες: ένα μέρος από αυτά που οι εργοδότες έκλεβαν μειώνοντας σταθερά τους μισθούς τα “επέστρεφαν” μέσω των τραπεζών, σε δανεικά.

Όμως μ' αυτόν το τρόπο, το κουκούλωμα του ενός προβλήματος έφτιαχνε συστηματικά ένα άλλο. Η μελλον-

τική εργασία υποθηκεύοταν (αναγκασμένη να ξεχρεώσει τα δανεικά και τις κάρτες) για να καταναλωθούν αυτά που η χθεσινή εργασία είχε φτιάξει! Αργά ή γρήγορα, δηλαδή, εκατοντάδες εκατομμύρια μισθωτών θα έπρεπε να δουλεύουν μόνο για να ξεχρεώσουν αυτά που αγόρασαν στο παρελθόν, μηδενίζοντας την κατανάλωση των εμπορευμάτων που θα έφτιαχναν κάθε μέρα, στο παρόν τους! Που σημαίνει: ο καπιταλισμός (μέσω) του χρέους αργά ή γρήγορα θα έφτανε, και μάλιστα πιο δραματικά, στο σημείο που - υποτίθεται - ήθελε να αποφύγει!

Η προηγούμενη φορά που συνέβη ακριβώς το ίδιο, και ακριβώς για τους ίδιους λόγους, ήταν το 1929 και την δεκαετία του 1930. Και τότε είχαν προσπαθήσει να συντηρήσουν την κατανάλωση όλο και μεγαλύτερου όγκου εμπορευμάτων (αυτοκινήτων, ψυγείων, καλλυντικών, τυποποιημένων τροφίμων, κλπ) μπαλώνοντας τους μειωμένους μισθούς με δάνεια (δόσεις, γραμμάτια, κλπ...) Το πόσο αποτελεσματικό ήταν αυτό το κόλπο αποδείχθηκε γρήγορα: ένας ακόμα παγκόσμιος πόλεμος ανέλαβε να φέρει τον κόσμο σ' εκείνο το σημείο που χρειαζόταν για να ξαναρχίσει η "ανάπτυξη"...

8. Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΕΝ

«Είναι περίφημη εποχή να είναι κανείς πλούσιος»

ΜΙΑ στην «Κ» ο Peter Charrington, στέλεχος της Citigroup Private Bank

Δανειακή στον ΚΩΣΤΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ διάρκεια οκτώ (8) μηνών υπάρχει μια σταθερή εισφορά

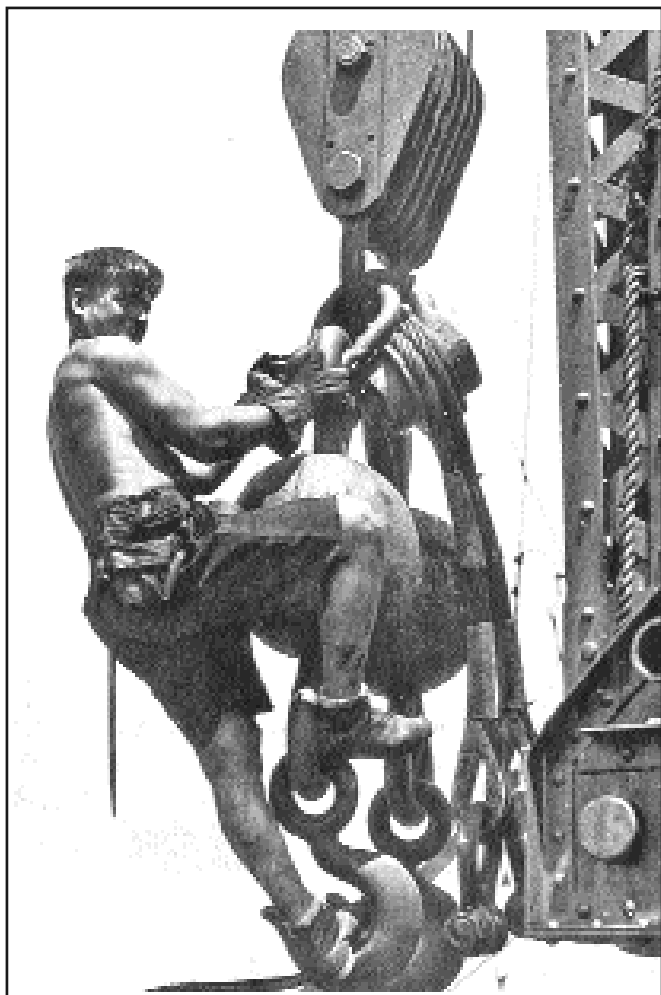
Η "λύση" της κατανάλωσης μέσω δανειακών προχώρησε όμως ένα ακόμα βήμα στη δεκαετία του 1990. Επειδή ούτε με τα δάνεια μίκραινε το χάσμα ανάμεσα στην πραγματική κατάλωση και στην διαρκώς αυξανόμενη παραγωγικότητα της εργασίας, και επειδή τα κέρδη των αφεντικών στην "πραγματική" αγορά μειώνονταν σταθερά, μπήκε σε λειτουργία ένας χρηματοπιστωτικός καπιταλισμός υψηλής κερδοφορίας! Αφού τα πραγματικά εμπορεύματα δεν απέφεραν πια σπουδαία κέρδη, μετατράπηκαν τα ίδια τα χρέη (ιδιωτών, επιχειρήσεων, κρατών) σε εμπορεύματα! Τα χρέη άρχισαν να αγοράζονται και να πουλιούνται, σαν "σύνθετα χρηματοπιστωτικά προϊόντα", επιτρέποντας σε τράπεζες, χρηματοπιστωτικούς οίκους, αλλά και επιχειρήσεις, ασφαλιστικά ταμεία ή και κράτη να καταγράφουν κερδοφορία μ' αυτόν τον τρόπο! Μόνο που αυτά ήταν κέρδη λογιστικά, ανύπαρκτα, αυθαίρετες μελλοντικές εκτιμήσεις - μηδενικά σε ισολογισμούς χωρίς κανένα αντίκρυσμα...

Ήταν απόλυτα βέβαιο ότι κάποια στιγμή αυτό το παραμύθι θα είχε οικτρό τέλος. Κι αυτό θα συνέβαινε όταν ένας κρίσιμος αριθμός δανειστών (ιδιώτες ή επιχειρήσεις) θα ήταν αδύνατο να ξεχρεώσουν. Η κατάρρευση άρχισε το καλοκαίρι του 2007, όταν η αγγλική Northern Rock τράπεζα βάρεσε κανόνι. Κορυφώθηκε δε το φθινό-

πωρο του 2008 όταν χρεωκόπησε ένας απ' τους κολοσσοί που κτίστηκαν πάνω στο εμπόριο χρεών, η Lehman Brothers. Αλυσιδωτά, πρώτα οι μεγαλύτεροι αμερικάνοι δανειστές, και ύστερα οι αντίστοιχοι ευρωπαίοι, άρχισαν να παραπαίουν. Το εμπόριο χρεών ήταν σαν τον "μουτζούρη": κανείς δεν έπρεπε να κρατάει τα "τιτλοποιημένα χρέη" στα συρτάρια του. Μόλις όμως πάγωσε η παγκόσμια αγορά χρεών, όλοι οι "μεγάλοι παίκτες" (οι τράπεζες κυρίως) έμειναν με κάρβουνα αντί για χρυσάφι στα θησαυροφυλάκιά τους!

Κανονικά θα έπρεπε να αφεθούν οι τράπεζες να χρεωκοπήσουν· και να πληρώσουν την χασούρα οι μέτοχοί τους. Αλλά όχι! Αρχίζοντας απ' τις ΗΠΑ και την Αγγλία, και ύστερα σ' όλη την Ευρώπη, οι τραπεζίτες έτρεξαν εκεί που ήξεραν ότι θα βρουν βοήθεια. Στα κράτη. Και οι κρατικοί προϋπολογισμοί άρχισαν να κάνουν "ενέσεις ρευστότητας" στις τράπεζες, να τις δανείζουν δηλαδή, για να μείνουν ζωντανές. Αλλά μ' αυτό τον τρόπο φορτώνονταν τις ζημιές τους! Ουσιαστικά, για να "σωθούν" οι τράπεζες και άλλα παρόμοια μαγαζιά, οι ζημιές τους κρατικοποιήθηκαν - εν λευκώ, και χωρίς να μπορούν καν να υπολογιστούν! Η ελληνική περίπτωση είναι ενδεικτική. Η "σωτηρία" άρχισε με την παροχή 28 δισ. ευρώ απ' τον δημόσιο προϋπολογισμό στις τράπεζες, επί Αλογοσκούφη, και έκτοτε δεν έχει σταματήσει. Ως τώρα τα κρατικά δάνεια στήριξης των τραπεζών (με την μορφή "εγγυήσεων") υπολογίζονται στα 90 δισ., ενώ χρειάζονται πάλι άλλα 30 δισ.!

Μόνο που αυτό το χρήμα αφαιρείται συστηματικά απ' τις κοινωνίες! Από τους μισθούς και τις συντάξεις κατά κύριο λόγο! Τα κράτη (και το ελληνικό είναι η γνω-

στή μας περίπτωση, αλλά όχι η μοναδική) λειτουργούν σαν εισπράκτορες για λογαριασμό της “σωτηρίας” των τραπεζών και επιλεγμένων μεγάλων επιχειρήσεων, έτσι ώστε να μην εξαγοραστούν από ξένους ανταγωνιστές τους που είναι σε καλύτερη κατάσταση!

Σα να λέμε: αυτό στο οποίο μας είχε προ πολλού καταδικάσει το σύστημα, το να δουλεύουμε (και να υπάρχουμε) μόνο για να ξεχρεώσουμε, πήρε την τελική και συμπαγή μορφή του, με την μεσολάβηση των κρατών. “Χρωστάμε όλοι” λέει, - ειδικά οι εργάτες και οι εργάτριες, είτε του δημόσιου είτε του ιδιωτικού τομέα - και πρέπει να βγάλουμε τον σκασμό! Το να μπουν τα κράτη μπροστά (στην παγκόσμια “οικονομία του χρέους”) έχει σημαντικά πλεονεκτήματα για το σύστημα. Πρώτον, επειδή μπορούν να παίρνουν και να επιβάλλουν τις αποφάσεις που δεν μπορεί να επιβάλει καμία τράπεζα στο σύνολο της εργατικής τάξης. Και δεύτερον, επειδή κρύβουν και αποπροσανατολίζουν το ζήτημα, μετατρέποντάς το σε “εθνικό”, “ικανής κυβέρνησης”, “διαπραγματεύσεων”, “ανταγωνιστικότητας”, κλπ - ενώ πρόκειται για ένα καθαρά ταξικό ζήτημα λεηλασίας της εργασίας επί δεκαετίες!

Όλοι όσοι, λοιπόν, ασχολούνται με ιδέες για τι θα γίνει με το χρέος, δεξιοί κι αριστεροί, συμμετέχουν και στον αποπροσανατολισμό, και στον εκβιασμό σε βάρος μας. Δεν έχει καμία σημασία η μαγική συνταγή που προτείνουν... Δεν έχουν καμία σημασία οι κατάρες ή οι εκκλήσεις για σύνεση.... Έτσι κι αλλιώς η πολιτική των κρατικών χρεών, σαν κορύφωση της κερδοφορίας μέσω των χρεών, έχει έναν και μοναδικό στόχο: να γίνουμε ακόμα πιο φτηνοί, σαν εργάτες. Είτε με ευρώ, είτε με δραχμή, είτε με στερλίνα, είτε με δολάριο.

Εκείνο που έχει σημασία είναι να χωρίσουμε τα χωράφια μας με τ' αφεντικά και τις λογικές τους, ύστερα από 30 τουλάχιστον χρόνια συστηματικής υποτίμησής μας - και δικών τους κερδών! Όταν ξεκαθαρίσουμε στη σκέψη μας το κεντρικό “πρόβλημα” την διαρκώς αυξανόμενη παραγωγικότητα της δουλειάς μας δηλαδή απ' την μια, και την συστηματική υποτίμησή μας απ' την άλλη, δεν υπάρχει καμία περίπτωση να βρούμε “κοινή λύση” με τ' αφεντικά!

Από που ως που “κοινή λύση”; Η ανεργία (που είναι ακραία μορφή υποτίμησης) είναι δικό μας πρόβλημα! Όπως δικό μας πρόβλημα είναι οι κάθε είδους ρατσισμοί, το να στρέφονται δηλαδή εργάτες ενάντια σε εργάτες. Όπως δικό μας πρόβλημα είναι η γενίκευση της βλακειάς, οι θεωρίες συνωμοσίας, η αναζήτηση “εθνικών απειλών”, η παρηγορία του “εθνικού πετρελαίου” κλπ. Το να μιζεριάζουμε, το να αποβλακωνόμαστε, ή το να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας βολεύει πάρα πολύ το σύστημα.

Συνεπώς δεν είναι καθόλου δικό μας θέμα ή συμφέρον το να ασχολούμαστε με το χρέος του κράτους και το πώς είναι καλύτερο να πληρωθεί!!!

Δικό μας συμφέρον σαν εργάτες είναι:

A) να μειωθεί ο βασικός χρόνος εργασίας και

B) να αυξηθεί ικανοποιητικά ο βασικός, καθαρός μισθός του ανειδίκευτου - που αποτελεί την επίσημη βάση όλων των υπόλοιπων μισθών.

**ΓΙΑΤΙ (ΚΑΙ ΠΟΣΟ)
ΝΑ ΜΕΙΩΘΕΙ
Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ;**

Για εύκολα κατανοητούς λόγους.

Α) Αφού η εργασία γίνεται όλο και πιο παραγωγική (σε όλους τους τομείς) πρέπει σαν εργάτες (συνολικά) να ωφεληθούμε απ' αυτό: να δουλεύουμε λιγότερο.

Β) Η μείωση των ωρών εργασίας ανά άτομο σημαίνει ότι θα μπορούν να δουλεύουν περισσότεροι. Συνεπώς θα μειωθεί σημαντικά η ανεργία.

Γ) Το να γίνει το (επίσημο) 40ωρο την βδομάδα 30ωρο είναι μια μετριοπαθής μείωση τέτοιου είδους! Όλα τα δεδομένα δείχνουν ότι για να υπάρχει δίκαιη αναλογία με την τωρινή αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, το 20ωρο (την εβδομάδα) θα ήταν σωστό. Όμως, το είπαμε, είμαστε μετριοπαθείς...

Δ) Είναι λογικό το ότι ο όγκος των παραγόμενων εμπορευμάτων (τόσο τοπικά όσο και παγκόσμια) πρέπει να μειωθεί - όσο κι αν αυτό ενοχλεί τ' αφεντικά!

**ΓΙΑΤΙ (ΚΑΙ ΠΟΣΟ)
ΝΑ ΑΥΞΗΘΕΙ
Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ ΜΙΣΘΟΣ
ΤΟΥ ΑΝΕΙΔΙΚΕΥΤΟΥ;**

Α) Σήμερα αυτός ο επίσημος μισθός είναι 625 ευρώ. Καθαρά, για 40 ώρες την βδομάδα. Επιπλέον είναι οι (υποτιθέμενες) κρατήσεις (από τον εργαζόμενο) και "εισφορές" (του εργοδότη) για την ασφάλιση. Όμως όλο και περισσότεροι / ες αναγκάζονται να δουλεύουν "μαύροι", χωρίς καμία ασφάλιση - και χωρίς να παίρνουν παραπάνω λεφτά. Ή αναγκάζονται να κάνουν απλήρωτες υπερωρίες. Ή δεν πληρώνονται καν και καν. Σίγουρα πάντως τα 625 ευρώ το μήνα δεν είναι μισθός της προκοπής· ούτε χαρτζιλίκι!

Β) Όμως κι αυτό το νούμερο "σπάει" προς τα κάτω (είπαμε: ο στόχος είναι να γίνουμε όσο το δυνατόν φτηνότεροι). Με επίσημο νόμο του κράτους της περασμένης άνοιξης, όσοι / όσες είναι κάτω από 25 χρονών (και δουλεύουν πρώτη φορά...) θα πληρώνονται 540 ευρώ (για 40ωρο) τον μήνα!

Γ) Επιπλέον, με διάφορους εκβιασμούς (στον ιδιωτικό τομέα) και διάφορες περικοπές (στον δημόσιο) και εκείνοι οι μισθοί που είναι πιο πάνω απ' τον βασικό, ψαλιδίζονται συστηματικά.

Δ) Τα 900 ευρώ (για 30ωρο) είναι ένας λογικός και δίκαιος στόχος! Γιατί με 30 ώρες δουλειά την βδομάδα, ο καθένας και η καθεμιά που θεωρείται ανειδίκευτος / η, θα πρέπει να ζει μια στοιχειωδώς αξιοπρεπή ζωή.

Αυτά τα δύο, η δραστική μείωση του βασικού χρόνου εργασίας, και η δραστική αύξηση του βασικού μισθού, ΜΟΝΟ "ΠΑΚΕΤΟ" έχουν αξία για εμάς, σαν εργάτες. Μόνο μαζί θα σημάνουν την ανατίμηση της εργασίας μας! Δεν είναι κάτι που θα γκρεμίσει τον καπιταλισμό! Την δεκαετία του 1930, όταν τ' αφεντικά στις ΗΠΑ φοβούνταν σ' αλήθεια τους εργάτες, αυτό έκαναν: και μείωσαν τον βασικό χρόνο εργασίας (για να μειωθεί η ανεργία) και δεν μείωσαν τους μισθούς (για να μπορούν οι εργάτες να ζουν).

Αλλά τώρα ούτε που το συζητάνε! Γιατί; Επειδή δεν μας φοβούνται! Κι αφού δεν μας φοβούνται, γιατί να “χαλάσουν τα λεφτά” που έχουν συσσωρεύσει; Εξάλλου στο ανταγωνιστικό σύμπαν των αφεντικών, στον αέναο μεταξύ τους πόλεμο, η δύναμη του καθενός εξαρτάται από το πόσο περισσότερο και πόσους περισσότερους από εμάς μπορούν να εκμεταλλευτούν. Και σ’ αυτό είναι ενωμένοι, έχουν κοινό μέτωπο απέναντί μας.

Αυτό που θέλουν τώρα, είναι να σκύψουμε ακόμα περισσότερο το κεφάλι! Να φοβηθούμε ακόμα περισσότερο! Να σκεφτόμαστε διάφορες ανοησίες! Να αγριοκοιτάμε ο ένας τον άλλον! Να ρέπουμε προς τον φασισμό!

Αυτά θέλουν: να γίνουμε όσο πιο φτηνοί, όσο πιο τιποτένιοι, όσο πιο μνησικάκοι, όσο πιο απάνθρωποι γίνεται...

Πώς είναι δυνατόν, την ώρα που μας “σκίζουν”, εμείς να απαιτήσουμε, και να πετύχουμε το 30/900; Ξέρουμε την αντίδραση: “αυτά δεν γίνονται”!!!

Λοιπόν, επειδή η λογική δεν κυκλοφορεί σε ενέσεις και σε χάπια, ας αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα ωμά. Δεν έχουμε σαν εργάτες πολλές επιλογές!

Είτε θα συνεχίσουμε να παραμυθιαζόμαστε, ο καθένας μόνος του και όλοι μαζί, τότε με το “δημόσιο χρέος” τότε με την “εθνική οικονομία” - και πάντα με το άλλοι έχουν την ευθύνη·

Είτε θα πάρουμε τη ζωή μας, και προπαντός, τα δικά μας συμφέροντα, στα χέρια μας. Ενωμένοι, αποφασισμένοι, μαχητικοί. Χωρίς διακρίσεις ντόπιοι - ξένοι ή άντρες - γυναίκες, ή παλιοί - καινούργιοι...

Εμείς, με το δικό μας μυαλό και την δική μας καρδιά, έχουμε να διαλέξουμε τι θεωρούμε “αδύνατο”. Κάθε απόφαση θα έχει συνέπειες.

Αν θεωρούμε αδύνατη την ανατίμησή μας, τότε θα μας τσακίσουν. Είτε έτσι, είτε αλλιώς.

Αν θεωρούμε αδύνατη την ακόμα μεγαλύτερη υποτίμησή μας, τότε μπορούμε να τους αναγκάσουμε να μας φοβηθούν. Και μπορούμε να τους επιβάλουμε το δίκιο μας. Είμαστε πολλοί περισσότεροι!!!

Έτσι έχουν τα πράγματα!
Και τα πιο πάνω είναι
η αλήθεια για την “κρίση”
που μόνο εργάτες θα μπορούσαν να μοιραστούν
- με εργάτες!!!

Τι θα κάνουμε λοιπόν;
Θα ακούμε και θα ακολουθούμε κάθε απατεώνα,
κάθε επιτήδειο “ελευθερωτή” μας,
είτε είναι δημοσιογράφος, είτε πολιτικός,
είτε παπάς, είτε μαφιόζος;

Ή θα πολεμήσουμε
**ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΣΑΝ ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΚΑΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ;**

**Η συνέλευση του πλάνου 30/900
είναι συνέλευση εργατών κι εργατριών**
(από διάφορες δουλειές, του δημόσιου
και του ιδιωτικού τομέα, αλλά και άνεργους)
που **σε πρώτη φάση** έχει βάλει σκοπό της
το να γίνει κατανοητό από όσο το δυνατόν
περισσότερους εργάτες πόσο σημαντικό είναι
να εστιάσουμε τον αγώνα μας
σ’ αυτό τον διπλό στόχο:

Σαν ένα πρώτο επιβεβλημένο ανάχωμα
στην καταστροφή της καθημερινότητάς μας
**μείωση ωρών εργασίας
/ αύξηση των κατώτερων μισθών.**

Μαζευόμαστε κάθε δεύτερη Δευτέρα
(δηλαδή: 28/3, 11/4, 2/5, κλπ)

στις 8.30 μ.μ.

**σε ένα αμφιθέατρο στο Πολυτεχνείο
στο κέντρο της Αθήνας**

**Κουβεντιάζουμε
και οργανωνόμαστε!**

ιστοσελίδα: www.plano30900.gr